

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורניו והבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 626

משכיל לדוד

פרשת ראה

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

השמיעה היא מקור הברכה

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים י"א כ"ו)

תורתנו הקדושה מבטיחה ברכה וטובה רבה לכל אלו העושים את רצון ה' יתברך והולכים בדרכיו, ומאידיך - קללה לעוזבים את רצון ה' וזונחים את מצוותיו. ומוסיפה התורה "את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה', והקללה - אם לא תשמעו אל מצוות ה'". כלומר עיקר הברכה תלויה בזה שישמעו ישראל אל מצוות ה'.

רבים הם האנשים שאומנם שומעים ומכירים את מצוות ה', אולם מכיוון שקשה להם לקיים עול תורה ומצוות ונוח להם לחיות בהפקרות - הם עושים עצמם כאילו הם אינם שומעים. ועל כך מזהירה התורה ואומרת "את הברכה אשר תשמעו" הברכה באה רק אם האדם אכן עשה אוזנו כאפרכסת לשמוע אל מצוות ה', שמיעה החודרת אל הלב. ובאם הוא מעוניין לשמוע את דברי ה' ואת מצוותיו ולהתחזק בהם. ומאידיך "הקללה אם לא תשמעו", מי שעושה עצמו כאילו אינו שומע, מפני שאינו מעוניין ליישר דרכיו ולהיטיב מעשיו וטוב לו להמשיך בהרגליו הרעים ולילך בשרירות ליבו - הרי הקללה רובצת לפתחו רח"ל.

כשהייתי בארגנטינה, היה זה זמן משחקי הכדורגל העולמיים המכונים "מונדיאל". בשעת המשחק לא נראתה נפש חיה בחוצות העיר, הרחובות היו שוממים וריקים מאדם. כולם ישבו בבתיהם מול המסך, וצפו במשחק מתוך דאגה שמא הקבוצה שהם מקורבים אליה, תנחל תבוסה. שקט חרישי ומבעית שרר בחוץ, אולם משהבקיעה קבוצה כלשהי את השער - הופר השקט בבת אחת, כולם שאגו כאריות והקולות הרמים והצווחות בקעו מבעד לחלונות הבתים בהתרגשות עצומה...

ובודאי שאם יערוך האדם חשבון נפש נוקב עם עצמו, ידע לו נאמנה שלאחר אחרית טובה יעמיד לו הקב"ה את תמונתו לנגד עיניו בהראותו כיצד הוא התלהב בזמן המשחק והבקעת השער, ואז יפנה אליו בשאלה עצומה; האם פעם בימי חייו הוא ענה בהתלהבות שכזו "אמן יהא שמיה רבה". והרי אמרו חז"ל (שבת קיט:): כל העונה "אמן יהא שמיה רבה בכל כוחו קורעים לו גזר דינו של שבעים שנה", ומדוע שאף אנו לא נצעק בקול רם ונתרגש כמוהם בדבר של מצווה. אלא שלצערנו הרב יש לנו חיסרון בבחינה של "אשר תשמעו", כי אמנם נכון שכולנו שומעים ויודעים את גודל מעלת עניית אמן לאחר הקדיש, ועד כמה חשוב הוא. כמו כן כולם שמעו רבות על הצורך לענות "אמן" בכוונה גדולה, אולם לא הייתה זו שמיעה חזקה המגיעה אל הלב והמוח, כי זוהי שמיעה חיצונית בלבד והיא בבחינת שמיעה רגעית, החולפת והולכת לה כלעומת שבאה. כל זאת מפני שאין

בנו רצון כן ואמיתי לשנות את ההרגלים הטבועים בנו.

לכן אנו מתנהגים כאילו לא שמענו, והתורה אומרת "את הברכה - אשר תשמעו", אם רצונו של האדם בברכת ה', אזי עליו לשמוע שמיעה ראויה ואמיתית. ואם אכן הטו האדם את אוזנו והיה קשוב לשמוע את מצוות ה' - בודאי שיחול בו שינוי לטובה, ושמיעה זו תניב פרי להיטיב דרכיו ולתקן את אורחותיו.

ולפי זה ביארתי בסייעתא דשמיא את הפסוק "את הברכה - אשר תשמעו". כלומר, כל המעוניין בברכת ה', חייב הוא לשמוע לקול ה' ולקיים את מצוותיו בכל תנאי ובכל מצב, מבלי לעשות חשבונות שונים או להביט בתוצאות הצפויות לעתיד מן המצווה שקיים. ואף אם קיים חשש שמא יהיו לו חלילה בנים שאינם מהוגנים, בכל זאת מחובתו לקיים את רצון ה' ולשמוע בקולו בדיוק כפי שנצטווה, מבלי חשבונות ושיקולים למיניהם. וזוהי הברכה הגדולה "אשר תשמעו", לשמוע ולקיים את רצון ה' יתברך ללא כל תנאי וסייג.

וכל אדם חייב לעשות את רצון ה' ולשמוע בקולו במסירות וביעילות, כשם שאנשי ציבור נתונה כל דעתם לעשייה הציבורית ולמען הכלל, ובעלי המסחר שקועים עד צווארם בענייני המסחר שלהם - כך הבן תורה חייב להשקיע את כל מרצו במלאכתו, שהיא מלאכת הקדש. וכל מטרתו עלי אדמות תהא רק לקיים את מצוות "אשר תשמעו", דהיינו לקיים את רצון ה' ולשמוע בקולו. ואסור לו להסתפק במועט ולומר כי די לו במה שהוא, אלא הוא צריך להגביר את שאיפותיו הרוחניות בתוכו.

ולמעשה האדם צריך כבר מקטנותו לשאוף להיות גדול בתורה ותלמיד חכם עצום, ושאילות אלו תסייענה בעדו להגיע לגדולות ונצורות. כך למשל מספרים על הגאון רבי מרדכי גיפטר זצ"ל, שבהיותו ילד קטן, היה ברשותו אלבום תמונות של גדולי ישראל. באחד העמודים של האלבום, הוא הותיר מקום פנוי. כשאמו תמהה לפשר הדבר, הוא ענה לה בצניעות ובענוות חן: "אני שואף להיות בעתיד תלמיד חכם גדול בתורה, ובכוונה השארתי מקום פנוי באלבום שלי - כדי שאז תמונתי תתנוסס אחר כבוד בין כל גדולי התורה..." ואכן שאיפתו הטהורה התממשה ויצאה אל הפועל, וכבר מקטנותו היה הוא טורח ועמל בעסק התורה עד שנעשה לאחד מגדולי מרביצי התורה בדורו.

זוהי הברכה שאליה התכוונה התורה "את הברכה - אשר תשמעו". שכל מי שהוא שומע לדבר ה' ומוסר נפשו על התורה הקדושה - מובטחת לו הברכה, ותורתו תהא מכרות עליו. והיא תרומם ותגדל אותו ותהפכהו לתלמיד חכם מובהק, שמקומו יהא ניכר בין גדולי ישראל היושבים ראשונה בממלכת התורה.

ומי יתן וכולנו כאחד נמסור נפשנו כדי לעשות רצון ה' יתברך, ולשמוע בקולו באמת ובתמים לטוב לנו כל הימים, אמן ואמן.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ראה ל אב תשע"ב

הילולא דצדיקא

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
19:01	19:01	18:45	הדלקת נרות
19:58	20:00	19:57	מוצאי שבת
20:43	20:43	20:36	רבינו תם

- ד - רבי משה פרוינצ'אלו ממנטובה
- ה - כ"ק רבי משה אהרן פינטו זיע"א
- ו - רבי יצחק הדאיה

- ל - רבי חמוני עלוש
- א - רבי שמואל די אבילא
- ב - רבי אהרן חסון
- ג - רבי אליהו מאנסאני, תלמיד אוה"ח הקדוש

מענייני דיומא

איפה זה כתוב?

**"בנים אתם לה'
א-להיכם"** (דברים יד. א)

טורנסרופוס הרשע ידע להבחין בין שני התארים שהוצמדו לבני ישראל; בנים מחד גיסא, ועבדים מאידך גיסא. וכך מובא בגמרא (מסכת בבא בתרא י.),

שזאמר אותו רשע לרבי עקיבא: בזמן שאתם עושין רצונו של מקום אתם קרוין בנים, ובזמן שאין אתם עושין רצונו של מקום אתם קרוין עבדים.

שואל המגיד הירושלמי, רבי שלום שבדרון זצ"ל: מה פשר השימוש בלשון 'עושים רצונו של מקום', והרי היה ראוי יותר לומר 'כאשר עושים ציוויו של מקום, נקראים בנים וכשאין עושים ציוויו של מקום נקראים עבדים?' ובכלל: כיצד ניתן להגדיר את אלו שאינם עושים רצונו של מקום כ'עבדים'. וכי עבד האומר לאדונו שאין הוא מוכן לבצע את הוראותיו, ראוי לתואר 'עבד'? איזה 'עבד' הוא זה, המודיע לאדונו שאין הוא מוכן לעשות את רצונו?

יש פקיד ויש פקיד

אמשול לכם משל - אמר רבי שלום - אני נכנס בערב חג לחנות עמוסת קונים. בעל החנות בקושי עומד בלחץ, הוא רץ ממקום למקום כדי לשרת את הקונים, להוריד סחורה, להביא מהמחסן, לתת לכל אחד את מבוקשו, וכמעט 'נופל מהרגליים'. בצד, בחדרון קטן, יושב לו בחור צעיר ועוסק בניהול חשבונות החנות. פקיד נאמן ומסודר לעבודתו, אבל ה'בלגן' שמחוץ לחדר אינו מעניין אותו. הוא מקבל משכורת כדי לנהל את חשבונות החנות, ולא כדי לסייע לבעל החנות לשרת את הלקוחות. זה אינו עסקן כלל.

אני עוזב את החנות ונכנס לחנות סמוכה ממש, גם שם 'בלגן'. לחץ כבד של קונים. בעל החנות רץ מצד לצד כדי לשרת אותם. גם שם בחדרון קטן יושב לו בחור צעיר העוסק בניהול חשבונות, אבל שלא כמו הבחור הראשון, כאשר הוא רואה את עומס הקונים בחנות, הוא קם ממקומו, סוגר את פנקס החשבונות, ויוצא החוצה כדי לסייע לבעל החנות לשרת את הלקוחות. את החשבונות, הוא ימשיך לעשות מאוחר יותר, כאשר לחץ הקונים יפחת.

מה ההבדל בין שני הפקידים הללו? פשוט וברור. הפקיד השני, הוא בנו של בעל החנות. אמנם רוב הזמן הוא עוסק בניהול חשבונות, אבל כאשר הוא רואה את לחץ הקונים, הוא אינו אומר 'זה לא עסק שלי'. זה עסק שלו ועוד איך. הוא מרגיש שהחנות

היא גם שלו, בהווה או בעתיד, ולכן הוא יסייע לאביו ככל אשר יידרש בחנות. לעומתו, הפקיד הראשון הוא שכיר. הוא נשכר בידי בעל הבית כמנהל חשבונות. הוא עושה אמנם את עבודתו נאמנה, אבל לא מעבר לכך. הוא לא חש כל צורך להתרוצץ אחרי לקוחות, כי בחוזה העבודה שלו לא מופיע סעיף שזהו תפקידו.

אם כן, אומר המגיד זצ"ל: כך גם בקיום מצוות, יש שני סוגי יהודים. יש יהודי "העושה רצונו של מקום", הוא מקיים את מצוות הבורא בדקדקנות, אבל מעבר לכך הוא גם שואל את עצמו, מה הקב"ה רוצה ממני כעת. מהו התפקיד המוטל עלי בכל רגע ורגע כאן בעולם. הוא חש עצמו כ'בן' של 'בעל הבית', ולכן הוא דואג לעשיית רצונו יתברך. לעומתו, יש מי שאמנם מקיים את ציווי הבורא, אבל לא מעבר לכך. אמנם הוא מקיים מצוות, אבל בד בבד תוכל לראות אותו נוהג שלא בדרך ראויה, ואז כאשר תעיר לו על כך הוא ישאל: 'איפה זה כתוב שאסור?' אם זה לא 'כתוב', אני לא חייב לעשות. אני עושה רק מה ש'כתוב'. הוא אינו מרגיש עצמו כ'בן'. הוא אמנם 'עבד' העושה את ציווי אדונו, אבל אינו חש שעשיית רצון הבורא זה ה'עסק' שלו.

לא הכל צריך להיות כתוב

ה"חפץ חיים" זצ"ל נשא פעם דברים בעניין חשוב בפני ציבור גדול, ותוך כדי הדברים אמר: "אתם בוודאי תשאלו אותי היכן כתוב מה שאני אומר? אני אענה לכם: כאן זה כתוב", ותוך כדי דיבור הוא הכה על לבו בחוזקה. לא הכל צריך להיות 'כתוב'. יש דברים שלא בהכרח כתובים, אבל מי שמרגיש את עצמו כמו 'בן', הוא מבין שזהו רצונו של אבינו שבשמים.

ממש בימים אלו ציבור גדול וחשוב של בני תורה ובעלי הבתים, נמצאים ביומי דפגרא, בתקופת "בין הזמנים". ציבור יראי ה' נמצאים בכל מקום ואתר בארץ וברחבי העולם, והתחושה שהם צריכים לחוש, שבכל מקום ומקום הם חיילים בצבא המפואר והחשוב בעולם. הם השגרירים הנאמנים המייצגים את עולם התורה, והם נושאים איתם את דבר ה' לכל מקום שבו הם נמצאים.

לרעיון זה מצאנו התייחסות במכתבם של גדולי התורה, ראשי הישיבות שליט"א: "יש לעורר את בני הישיבות שבתקופת 'בין הזמנים' יש להמשיך את צורת הישיבה בהנהגה הפרטית של כל בן ישיבה, הן בלבוש הישיבתי והן במקומות בהם הם נמצאים". כי ציבור נאמני התורה, הם בניו הנאמנים של השי"ת, ועליהם לחוש כי קידוש שמו יתברך בעולם הוא 'העסק הפרטי' שלהם. לא הכל צריך להיות 'כתוב'. לא הכל נכנס בגדר 'אסור' ו'מוותר'. כן, יש גם את השולחן ערוך 'החמישי', שכל מי שהוא ירא ה' - השייך ללגיטו של מלך מלכי המלכים, צריך לחוש שהוא מחייב אותנו, אם אכן הוא מבקש להשתייך לאותו קומוץ מובחר של "בנים אתם לה' א-להיכם".

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

כשהמספר מזהיר

אף דבר שנאמר בפני שלשה, אם המספר הזהיר אותם שלא יספרו זאת, אסור להם לספר. ואפילו אם אחד או שנים סיפרו, אסור לשלישי לספר, ואפילו במקרה.

A valuable addition to our Torah series:

Kerem David
on Pirkei Avot in English

It is with great joy
that we proudly
present this new
addition:

Kerem David
on Pirkei Avot

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

למי הקב"ה נותן חכמה?

**"ראה אנכי נותן
לפניכם היום ברכה
וקללה".** (דברים י"א. כו)

יש לבאר מהו הלשון
"ראה", וכי יש ראייה
אצל ברכה וקללה?

אלא "ראה" עולה בגימטריא
עם הכולל כמנין "רז", כלומר כל מי שהוא מבקש לראות
ולמצוא את סודות התורה, הוא מוצא בה סודות התורה ומגלין לו
רזי תורה. כענין שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיט, יח) "גל עיני
ואביטה נפלאות מתורתך".

אולם מי שאינו רוצה לראות את סודות התורה ואינו עמל עליה,
אף על פי שהוא לומד אותה ופרק ואתה שמועה שלמד חברו, אף
על פי כן לא ימצא בה מה שמצא בה חברו.

וכן אמר שלמה המלך ע"ה (משלי ב, ד-ה) "אם תבקשנה ככסף
וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' ודעת א-להים תמצא".
משל למה הדבר דומה? לאדם שאבד אבידה ודעתו מרה עליו,
כיצד ימצא אותה, כשהוא מחזר אחריה בכל מקום, אבל לא
ימצא אותה כשהוא יושב בביתו ומיצר ואינו מחזר אחריה,
כלום תשוב אבידתו מעצמה לידו?!

כך אין אדם עומד על דברי תורה ומוצא את המרגליות שבה, עד
שהוא מחזר אחריהם ועמל עליהם, וכך שנינו (מגילה ו, ב); אם
יאמר לך אדם יגעת י ולא מצאתי אל תאמין, לא יגעת י ומצאתי
אל תאמין, יגעת י ומצאתי תאמין. והני מילי בדברי תורה.

הא למדת, שאין לך אדם שיהא עומד על דברי תורה, אלא אם
כן הוא מחזר אחריה ועמל על דבריה. ונמשלה תורה למציאה
שאינה חוזרת לבעליה אלא אם כן בעליה מחזרים אחריה
בעמל ויגיעה, ושנו חכמים (אבות ו, א) "כל העוסק בתורה
לשמה מגלין לו רזי תורה".

"ולא תאכל הנפש עם הבשר". (יב. כג)

עיקר השגת האדם לרוח הקודש, כתב מהרח"ו בשער רוח
הקודש - בשם האר"י ז"ל - תלויה על ידי כוונת האדם וזהירות
בכל ברכות הנהנין. לפי שעל ידן מתבטל כח אותן קליפות
הנאחזות במאכלים החומרניים ומתדבקים באדם האוכל אותם.

ועל ידי הברכות שעליהם הנאמרות בכוונה, הוא מסיר את
הקליפות מהם ומזכך החומר שלו ונעשה זך ומכוון לקבל קדושה.
והזהירני מאוד לזה.

"אחרי ה"א תלכו ואתו תיראו". (יג. ט)

מפורסם שמרן החפץ חיים שאל פעם את האדמו"ר מגור, שהרי
בכל מקום שכתוב בתורה "אחרי", לשון מופלג הוא, כפי שכותב
רש"י בבראשית ט"ו. א.

ואם כן, מדוע נאמר כאן לשון "אחרי", הרי ודאי הוא שהאדם
צריך להשתדל עד כמה שיותר להידיבק בה' ולהיות קרוב אליו,
ולא להיפך.

ותירץ לו; שיש בזה רמז שאם אדם מרגיש שהוא קרוב להשי"ת,
ידע שהוא מופלג ורחוק מאוד. כי האמת היא, מי שרוצה להתקרב
להשי"ת, מרגיש ביותר עד כמה הוא מופלג ורחוק מהשי"ת.

ועוד אמר, שאפילו מי שהוא מופלג מאוד, בכל זאת גם במצב
שהוא מרגיש מרוחק מהשי"ת, בכל זאת יש מקום ודרך ללכת
אחרי השי"ת.

"פתח הפתח את ירך לו". (טו. ה)

"ואתה בני אל תחשוב שענין מצות הצדקה לא יהיה רק בעני
אשר אין לו לחם ושמלה, כי אף בעשירים גדולים תתקיים גם
כן מצות הצדקה לפעמים. כגון עשיר שהוא במקום שאין מכירין
אותו וצריך ללוות, ואפילו בעשיר שהוא בעירו ובמקום מכיריו
פעמים שיצטרך מפני חולי או מפני שום מקרה אחר לדבר אחד
שהוא בידך ולא ימצא ממנו במקום אחר. גם זה בכלל מצות
הצדקה הוא בלי ספק, כי התורה תבחר לעולם בגמילות חסדים
ותצוה אותנו להשלים רצון הנבראים בני ברית באשר תשיג ידנו".
"וכלל הענין שכל המהנה את חברו בין במזון בין במאכל או
בשאר צרכיו, או אפילו בדברים טובים דברים נחומים, בכלל

מן המעיין

מצות הצדקה היא,
ושכרו הרבה מאד.
ויכנסו דברי באזניך
כי טובים המה, באזן
תבחן מלים". (ספר
החינוך. מצוה תעט)

**"נתן תתן לו ולא ירע
לבבך בתתך לו".** (טו. י)

כך ביאר פשוטו של פסוק זה, בספר
"כלי חמדה":

אם קמצן אתה מטבעך, וקשה עליך לתת צדקה לעני, עליך אפוא
להרגיל את עצמך קמעא קמעא. "נתן תתן". תן פעם אחת ופעם
שניה, עד אשר ההרגל יהפך לך לטבע שני ואז "לא ירע לבבך
בתתך לו" - שוב כבר לא יהא קשה לך להפריש צדקה ממזונך
ולתתו לזולתך.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"נתן לך רחמים ורחמך". (יג. יח)

כוונת מאמר זה כאן, לפי שצוה על עיר הנדחת שיהרגו כל העיר
לפי חרב ואפילו בהמתם, מעשה הזה יוליד טבע האכזריות בלב
האדם. כמו שסיפרו לנו הישמעאלים כת הרוצחים במאמר
המלך, כי יש להם חשק גדול בשעה שהורגים אדם, ונכרתה
מהם שורש הרחמים והיו לאכזר, והבחינה עצמה תהיה נשרשת
ברוצחי עיר הנדחת.

לזה אמר להם הבטחה שיתן להם ה' "רחמים", הגם שהטבע
יוליד בהם האכזריות, מקור הרחמים ישפיע בהם "כח הרחמים"
מחדש לבטל כח האכזריות שנוולד בהם מכח המעשה. ואומר
'ורחמך', העיר בזה שכל זמן שהאדם הוא בגדר טבע אכזרי, כמו
כן יתנהג ה' עמו, שאין ה' מרחם אלא לרחמן (שבת קנא:).

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

יריעה מיוחדת
לרגל יומא
דהילולא של
הגאון הצדיק
המלוב"ן רבי משה
אהרן פינטו זיע"א

לקראת יום ההילולא
של רבי משה אהרן
פינטו זיע"א, אביו של
מור"ר הגה"צ רבי דוד
חנניה פינטו שליט"א, שחל
ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן

כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א * מעשיהם של צדיקים

יחוס מפואר האיר כמרגלית בוהקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. כבן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים, זכה הצדיק רבי משה אהרן זיע"א לפאר כנצר לשושלת של תלמידי חכמים בעלי מופתים וישועות שהאצילו על עם ישראל בהוד קדושתם וטהרתם.

רבי משה אהרן פינטו זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. א'הוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שיזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לישיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' יחבק והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא, ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עינו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לדעה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית "מי שברך", עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העינים. כידוע מהספרים הקדושים שיעקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעינים. מי ששומר על עיניו לבל יכשלו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העינים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנסה אצלו הרבנית מזל שתחי' לאורך ימים טובים, לא הכיר בה!

כן יאבדו כל אויבך ה'

בתפילותיו הרעישי עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיד בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ידיעה נוראה התפרסמה בתפוצות ישראל. אדם עשיר עמד להקציב סכום גדול של כסף למחבלים, בתוספת פרס גדול לכל הורג נפש מישראל. מששמע על כך הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, חרה לו מאד מהידיעה הנפשעת כי דם יהודי יהיה הפקר בידי שכירי חרב.

תיכף ומיד קרא הצדיק לאחד השוטרים מאשדוד שהיה שכנו וכן בית אצלו, וביקש ממנו כי יקנה כבש. תוך זמן קצר היה הכבש מוכן בביתו של

הגאון הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

הצדיק. תיכף ומיד קראו לשוחט רבי אברהם בוסקילה וצ"ל מגן יבנה, ובדיוק בשעה שבה החליט הצדיק לשחוט את הכבש, נשחט הכבש, ואז הורה הצדיק לזרוק את בשר הכבש לחתולים ולכלבים שמסתובבים בשכונה.

הדבר היה בימי חול המועד, ורבי משה אהרן זיע"א היה שרוי כל אותם ימים בביתו בתענית, כי היה בדבר משום פיקוח נפש, תוך תחינות ותפילות רבות לפני בורא עולם, על פדיון נפשות כלל ישראל.

באותם ימים היה רבי משה אהרן זיע"א יושב כשכל כולו מכווץ ורועד, שקוע עמוק במחשבותיו ומזיע מאד. לפתע התעורר רבי משה אהרן זיע"א ממצבו זה, קפץ ממקומו ואמר: יהא רצון שיאבדו כל אויבך ה'.

לאחר מספר שעות פורסם בכל העולם, כי אותו אדם מת בתאונת דרכים. או אז הובנו הדברים לאשורם, והכל ידעו כי רבי משה אהרן זיע"א פעל גדולות ונצורות להציל את עם ישראל מהרבה גזירות רעות.

אלא שאותו מעשה נשכח לאחר מכן, כיון שזו היתה דרכו של הצדיק רבי משה אהרן; תמיד הוא התפלל להקדוש ברוך הוא שכל אותם מעשי ניסים אשר נעשים בישראל בסיבתו - יישכחו ולא יעשו רושם באנשים. ואמנם המעשה נשכח, אך ידוע ומפורסם הדבר כי כל זאת היתה מאת הצדיק להגן על כל עם ישראל.

ערי מקלט תהינה לכם

בוקר יום הכיפורים תשל"ד. עם ישראל עדיין לא יודע, כי בעוד שעות אחדות עומדת לפרוץ מלחמה נוראה בין ישראל לצבאות ערב, אשר תגבה מחיר כבד בהרוגים ובפצועים.

רבי משה אהרן זיע"א פוסע יחד עם בנו הרב חיים שליט"א, לבית הכנסת באשדוד. בדרכו אל בית מקדש מעט שואל לפתע הצדיק את בנו: "האם יש מקלט בסביבה?" הרב חיים, תמה מעצם השאלה, משיב: כן, יש. אבל בד בבד עם זאת שואל הבן את אביו הצדיק: מדוע אתה מתעניין כעת לדעת אם יש כאן מקלט?

"דע לך בני - משיב לו האב - כי היום תופר קדושתו של יום הכיפורים. קול אזעקה יישמע בעיר ובכל הארץ, ואנשים יחרדו וירצו למקלטים. משום כן התעניינתי במיקום המקלט. המלחמה אמנם תהיה קשה, אבל בזכות היום הקדוש, ובזכות צערם ותפילתם של המוני בית ישראל, יושיע ה' אלוקים את עמו ישראל, שיתגבר על אויביו וינצח אותם."

שעות אחדות לאחר מכן, בשעה 13.50 בצהריים, פילחה האזעקה את הדממה, והמוני בית ישראל נחפזו אל המקלטים. - החלה מלחמת יום הכיפורים.

צאתכם לשלום ובואכם לשלום

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה"כתובה" - בין ישראל לאבינו שבשמים.

לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי את אוירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה.

הרים רבי משה אהרן זיע"א את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות: "צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולא דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצוה: 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'. מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם. - דברים אלו אמר הרב, כי כך היתה דרכו תמיד, להמליץ טוב על עם ישראל, כדרכם בקודש של כמה מצדיקי ישראל.

הקהל התפלא, ולא הבין אל מה ירמוז דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסייעתא דשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושוב בשלום לבסיסים, מהפעולה הנועזת והמסוכנת. עשר שנים לאחר מכן, נודע גם דבריו האחרונים של רבי משה אהרן, שאמר: "מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרודן העיראקי הפציץ את ישראל בטילי סקאד.

בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו רודן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו. ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל ביזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים.